BIOGRAFICKÝ SLOVNÍK ČESKÝCH ZEMÍ

Hr–Hüb

BSČZ

HISTORICKÝ ÚSTAV AV ČR
ACADEMIA

Asi čtyřicet let po H. smrti byla v Teplé sepsána legenda o umučeném zakladateli (*Vita fratris Hroznatae*). Jako světec byl uctíván v tepelském a chotěšovském klášteře už ve středověku a později v celém v premonstrátském řádu. V raném novověku podporovali jeho kult zejména jezuité a šlechtické rody hlásící se k rozrodu Hroznatovců. 1897 H. kult potvrdila papežská kurie blahořečením a 2004 zahájila H. kanonizační proces.

L: RSN 3, s. 943; OSN 11, s. 796–797; 28, s. 1057; MSN 3, s. 342; MČE 2, s. 858; BL 1, s. 694; F. Krásl, Bl. H. Jeho život a úcta v lidu českém, in: Časopis katolického duchovenstva 39, 1898, s. 129–146, 204–221; B. Graßl, Der selige H., in: Zum 700jährigen Todestage des sel. H. I, 1917, s. 11–63; J. R. Langhammer, Über den Gründer und die Gründung des Prämonstratenserstiftes Tepl, in: MVGDB 59, 1921, s. 4–15; K. Haubertová, O nejstarších tepelských listinách, 1981; E. Vlček, Osudy českých patronů, 1995, s. 243–260; J. Žemlička, Rod, rodina a příbuzenstvo H. Tepelského, in: Západočeský historický sborník 4, 1998, s. 5–39; P. Kubín, Blahoslavený H. Kritický životopis, 2000; M. Kletečková, Po stopách bl. H., in: Dialog Evropa XXI, 13, 2003, č. 1, s. 84–93; P. Kubín, Kult bl. H. do 1634, in: Světci a jejich kult ve středověku, týž (ed.), 2006, s. 51–82; týž, Kult des seligen H. bis zum Jahre 1634, in: Die Heiligen und ihr Kult im Mittelalter, E. Doležalová (ed.), 2010, s. 55–87; K. Nováček – R. Široký – L. Starková, Pokračování výzkumu v areálu premonstrátské kanonie v Teplé, in: Památky západních Čech 4, 2014, s. 7–19; P. Kubín, Kult bl. H. v době humanistické a barokní, in: Minulostí Západočeského kraje 49, 2014, s. 54–74; týž, Der Kult des seligen H. im Barock, in: Transregionalität in Kult und Kultur. Bayern, Böhmen und Schlesien zur Zeit der Gegenreformation, M. Bogade (ed.), Köln 2016, s. 35–58; M. Hlinomaz, Blahoslavený H., rytíř a řeholník, 2017; P. Kubín, Bl. H. z Teplé ve světle nového bádání, in: Minulostí Západočeského kraje 52, 2017, s. 10–35; H. Pátková, H. v listině z roku 1216, in: tamtéž, s. 230–238; P. Trnka, H. a úřad probošta v Teplé, in: tamtéž, s. 239–245; P. Kubín, Der selige H. von Tepl im Lichte der neureren Forschung, in: Analecta Praemonstratensia 95, 2019, s. 5–36; týž, Klöster statt Kreuzzug. Die Rombesuche des böhmischen Prämonstratensers H., Römische Quartalschrift für Christliche Altertumskunde und Kirchengeschichte 116, 2021, s. 180–200; týž, H. Tepelský u papeže Celestina III. na počátku srpna 1197, in: Ve znamení Merkura. Šlechta českých zemí v evropské diplomacii, P. Pavelec a kol. (eds.), 2020, s. 30–34; týž, H. of Teplá at Pope Celestine III in Early August 1197, in: The Nobility of the Czech Lands on the Chessboard of European Diplomacy, P. Pavelec et al. (eds.), 2022, s. 48–52.

P: Codex diplomaticus et epistolaris Regni Bohemiae I, G. Friedrich (ed.), 1904–1907, č. 357, 358, 360, 361, 362; II, 1912, č. 26, 27, 30, 133, 173, 368; Legenda o bratru H. Vita fratris Hroznatae, P. Kubín (ed.), 2017; NK, Praha, Annales monasterii Teplensis 1, rkp., sign. Teplá A 47/1.

Petr Kubín

HROZNÝ, Bedřich, ** 6. 5. 1879 Lysá nad Labem, † 12. 12. 1952 Praha, historik, chetitolog, asyriolog*

Nejstarší syn z pěti dětí evangelického faráře Václava H. (* 25. 7. 1845, † 27. 2. 1896) a Anny, roz. Šimáčkové (* 27. 5. 1853, † 1936). Bratr **Jindřich H.** (* 14. 9. 1885 Lysá nad Labem, † 5. 12. 1952 Praha) získal doktorát z evangelické teologie na univerzitě v Tübingenu a působil jako biblista a překladatel, 1911–27 byl zaměstnán v c. k. Veřejné a univerzitní knihovně, pak na ministerstvu školství a od 1935 opět v univerzitní knihovně, 1939–45 byl jejím ředitelem. H. sestra Marie (* 10. 1. 1882, † 17. 10. 1941) se provdala za H. spolužáka z vídeňské teologické fakulty Lubomíra Tardyho (* 7. 7. 1876, † 3. 1. 1923), jejich synem a H. synovcem byl psycholog a filozof Vladimír Tardy (* 18. 9. 1906, † 18. 4. 1987), vedoucí katedry filozofie na Filozofické fakultě UK a ředitel Psychologického ústavu ČSAV, signatář Charty 77.

Na H. životní směřování měla zásadní vliv výchova otce, který se snažil dětem poskytnout co nejdůkladnější dějepisné, biblické a vlastivědné vzdělání. 1889–96 studoval H. na Akademickém gymnáziu ve Štěpánské ulici v Praze, kam dojížděl přednášet i jeho otec. Po jeho smrti 1896 musela rodina opustit faru v Lysé. H. matka se rozhodla přestěhovat do Kolína a H., aby nezatěžoval rodinný rozpočet dojížděním do Prahy, přestoupil na kolínské gymnázium, kde složil maturitní zkoušku. Jeho učitelem dějepisu byl historik a orientalista Justin Václav Prášek. Mezi H. přátele na gymnáziu patřil Otokar Šimek, pozdější romanista, překladatel z francouzského jazyka a autor rozsáhlých dějin francouzské literatury.

Po maturitě se H. zapsal ke studiu evangelické teologie ve Vídni, po prvním semestru však převážil jeho zájem o orientalistiku, k jejímuž studiu na filozofické fakultě se rovněž imatrikuloval. Studium teologie opustil; důležitým svědectvím pro H. důvody k zanechání teologické dráhy jsou jeho dopisy adresované O. Šimkovi. Vídeň byla v té době centrem orientalistického bádání a H. navštěvoval přednášky vynikajících odborníků – semitisty Davida Heinricha Müllera, specialisty na arabské dialekty a sabejštinu, egyptologů Lea Reinische a Jakoba Kralla, specialisty na semitské i íránské jazyky Maximiliana Bittnera, dále Gustava Bickella zaměřujícího se na syrštinu, arabisty Josepha von Karabacka ad. H., který si získal vyučující svým zájmem a pílí, byly svěřeny ke zpracování sabejské texty, které do Vídně přivezla jedna z početných expedic. Po promoci 1901 získal stipendium k ročnímu pobytu v Berlíně a Londýně, aby se zdokonalil v klínopisném studiu. V Berlíně se zaměřil na analýzu sumerských a akkadských klínopisných textů, navštěvoval např. přednášky Friedricha Delitzsche a Hugo Wincklera. Sepsal tam první práci o peněžnictví ve starověké Babylonii *Zum Geldwesen der Babylonier* (1902). V Londýně se mu podařilo rekonstruovat texty patřící do většího mytologického celku, které vydal pod názvem *Sumerisch-babylonische Mythen von dem Gotte Ninrag (Ninib)*. Po návratu do Vídně 1902 H. začal pracovat ve Vídeňské univerzitní knihovně. Roku 1904 se na pozvání Ernsta Sellina zúčastnil archeologické expedice do Palestiny, na pahorek Ta'annek, a publikoval tam nalezené klínopisné texty. Rok poté se ve Vídni habilitoval pro řeči semitské se zvláštním zřetelem ke klínopisnému studiu a paralelně s knihovnickou prací přednášel na univerzitě.

H. se zaměřoval na překlady a výklad sumerských a akkadských klínopisných textů, 1913 vydal publikaci o obilí *Das Getreide im alten Babylonien*, v níž podal přehled dosavadních znalostí o pěstování obilí ve starověké Babylonii a předložil nová významná zjištění. Roku 1915 byl univerzitou v nizozemském Leidenu navržen na mimořádného profesora, pozici nezískal, titul mimořádného profesora mu však záhy udělila

Vídeňská univerzita. Po sepsání práce o obilí H. zaměřil pozornost na nově objevené klínopisné tabulky z centrální Anatolie (lokalita Boğazköy), sepsané v nesrozumitelném chetitském jazyce, jejichž luštění a vydávání se mohl na základě smlouvy účastnit. Od dubna do srpna 1914 pobýval v Cařihradě (dnes Istanbul), po vypuknutí první světové války pokračoval v dešifrování tohoto jazyka ve Vídni. 24. listopadu 1915 uveřejnil rozluštění chetitštiny na přednášce v Berlíně a paralelně vydal stať *Die Lösung des hethitischen Problems. Ein vorläufiger Bericht* (Rozřešení chetitské otázky. Předběžná zpráva) v časopise *Mitteilungen der Deutschen Orient-Gesellschaft*. H. zařadil chetitštinu mezi indoevropské jazyky zejména na základě paralel s latinou a řečtinou, což vyvolalo mezinárodní rozruch a odsouzení. Až o několik let později bylo H. rozluštění chetitštiny všeobecně uznáno. Roku 1917 vydal v Lipsku první gramatiku chetitštiny *Die Sprache der Hethiter, ihr Bau und ihre Zugehörigkeit zum indogermanischen Sprachstamm* (Jazyk Chetitů, jeho stavba a příslušnost k indoevropskému jazykovému kmeni) a posléze uveřejnil první překlady chetitských textů, např. chetitského zákoníku, které potvrzovaly správnost jeho rozluštění.

Po skončení první světové války byl H. 20. 4. 1919 jmenován profesorem UK v Praze, kde založil a vedl seminář pro klínopisné bádání a dějiny starého Orientu. K jeho žákům patřili orientalisté Lubor Matouš, Josef Klíma, Otakar Klíma a Václav Čihař. V letech 1924–25 podnikl archeologické expedice do Sýrie a Anatolie na lokality Šech Sa'ad (v jižní Sýrii), Tell Erfad (v severní Sýrii) a Kültepe (u tureckého Kayseri), kde se mu podařilo objevit dlouho hledaný archiv klínopisných textů staroasyrských kupců, kteří si na počátku 2. tisíciletí př. n. l. v Anatolii zřizovali obchodní stanice, kde se soustřeďovaly jejich aktivity. Tabulky z této lokality – zejména obchodní záznamy, smlouvy a korespondence – byly již dlouho předmětem nelegálního obchodování, avšak přesné místo, odkud pocházely, se badatelům nedařilo nalézt. O expedici sepsal H. knihu *V říši půlměsíce* (1927) a vydal nespočet článků. H. 1926/27 působil jako děkan Filozofické fakulty UK v Praze, v následujících letech byl zván na zahraniční univerzity a instituty k přednáškám o svých objevech. Patřil k zakladatelům Orientálního ústavu, 1929 založil a poté redigoval časopis *Archiv orientální*, 1938–43 byl předsedou ústavu. Roku 1934 podnikl pětiměsíční výzkumnou cestu do Anatolie, během níž zmapoval anatolské hieroglyfické nápisy, uchovávané nejen v muzeích, ale kopíroval je také in situ na často obtížně přístupných lokalitách. Nápisy vydal ve třídílném svazku *Les inscriptions hittites hiéroglyphiques* (1933–37), a přispěl tak značnou měrou k objasnění jejich čtení a výkladu. Kromě luštění anatolských hieroglyfů se zaměřil na další starověké kultury, protoindickou a krétskou. V roce 1939 byl H., těsně před uzavřením českých vysokých škol nacisty, zvolen rektorem UK. V závěru života se věnoval syntéze svého bádání a sepsal rozsáhlé *Nejstarší dějiny Přední Asie, Indie a Kréty* (1940, 3., rozšíř. vyd. 1948), uveřejnil staroasyrské klínopisné texty z Kültepe (*Inscriptions cunéiformes du Kultépé*, 1952).

H. patřil již od mládí k předním odborníkům na staroorientální filologii a ke znalcům klínopisných textů. V průběhu života se zabýval zásadními problémy staroorientálních civilizací a významně se podílel na rozřešení některých z nich – nejen svým rozluštěním chetitského jazyka a objevem klínopisných textů na Kültepe, ale i studiem starověkého obilnářství, rekonstrukcí a interpretací mnoha dochovaných textů.

H. se dostalo mnoha vědeckých poct a uznání. Byl řádným členem KČSN, ČAVU a zahraničních vědeckých společností. Obdržel francouzský řád důstojníka Čestné legie a byl jmenován čestným členem zahraničních společností, 1947 získal za zásluhy o českou vědu Státní cenu. Krátce před smrtí byl jmenován akademikem nově vznikající ČSAV.

Roku 1909 se oženil s Vlastou, roz. Procházkovou (* 14. 4. 1888, † 3. 6. 1959), s níž měl dcery Olgu (* 19. 10. 1914) a Helenu (* 7. 10. 1917). Pochován byl v rodišti, kde se také nachází jeho pomník a Muzeum B. H.

D: výběr: Zum Geldwesen der Babylonier, in: Beiträge zur Assyriologie und semitischen Sprachwissenschaft, Band IV, 1902, s. 546–550; Sumerisch-babylonische Mythen von dem Gotte Ninrag (Ninib), Berlin 1903; Die Keilschrifttexte von Ta'annek, in: E. Sellin, Tell Ta'annek, Wien 1904, s. 113–122, Plates X., XI.; Die neugefundenen Keilschrifttexte von Ta'annek, in: E. Sellin, Eine Nachlese auf dem Tell Ta'annek in Palästina, tamtéž 1906, s. 36–41, Plates I.–III.; Das Getreide im alten Babylonien, tamtéž 1913; Die Lösung des hethitischen Problems. Ein vorläufiger Bericht, in: Mitteilungen der Deutschen Orient-Gesellschaft zu Berlin 56, 1915, s. 17–50; Die Sprache der Hethiter, ihr Bau und ihre Zugehörigkeit zum indogermanischen Sprachstamm. Ein Entzifferungsversuch, Leipzig 1917; Hethitische Keilschrifttexte aus Boghazköi. In Umschrift, mit Übersetzung und Kommentar, tamtéž 1919; O problému hethitském a o úkolech vědy staroorientální vůbec. Nástupní přednáška, in: Nové Atheneum 1, 1919, č. 1, s. 32–51; Hethitische Könige, in: Boghazköi-Studien, 5. Heft = 3. Stück, 2. Lieferung, 1920, s. 49–53; Über die Völker und Sprachen des alten Chatti-Landes, in: tamtéž, s. 25–48, Nachtrag s. 53–56; Keilschrifttexte aus Boghazköi. 5. und 6. Heft. Autographien, Leipzig 1921; Code hittite provenant de l'Asie Mineure (vers 1350 av. J.-C.). I^ère^ partie. Transcription, traduction française, Paris 1922; V říši půlměsíce, 1927; Les inscriptions hittites hiéroglyphiques. Essai de déchiffrement I.–III., Praha–Paris–Leipzig 1933, 1934, 1937; Über die älteste Völkerwanderung und über das Problem der proto-indischen Zivilisation. Ein Versuch, die proto-indischen Inschriften von Mohendscho-Daro zu entziffern, 1939; O nejstarším stěhování národů a o problému civilisace proto-indické, 1940; Vstup Přední Asie do dějin. Sumer, Akkad a Hethité, in: Dějiny lidstva od pravěku k dnešku. Díl I. Světla východu a Hellady, J. Šusta (ed.), 1940, s. 265–384; Die älteste Geschichte Vorderasiens und Indiens (zweite neubearbeitete und ergänzte Auflage), 1943; Nejstarší dějiny Přední Asie a Indie, 1943; Histoire de l'Asie Antérieure, de l'Inde et de la Crète. Depuis les origines jusqu'au début du second millénaire, Paris 1947; Nejstarší dějiny Přední Asie, Indie a Kréty, 1948 (3., rozšíř. a přeprac. vyd.); Stručný přehled mých vědeckých objevů, 1948; Les inscriptions crétoises: Essai de déchiffrement, 1949; Nejstarší dějiny Přední Asie, Indie a Kréty, 1949 (4. vyd.); Inscriptions cunéiformes du Kultépé I, 1952; Ancient History of Western Asia, India and Crete, Prague–New York 1953.

L: výběr: OSN 28, s. 601; OSND 2/2, s. 1259; MSN 3, s. 343; Tomeš 1, s. 521; Kutnar, s. 577–578; ČAVU, s. 111–112; BL 1, s. 694; B. H., Vlastní životopis v kostce. Interview s B. H. (M. A. Bareš), in: Venkov 1. 1. 1931, supplement; L. Matouš, Stopami zašlých kultur. O práci profesora B. H., 1949; J. Rypka, O B. H., in: Nový Orient 5, 1949–1950, č. 9–10, s. 217–220;

Th. Hanák, S B. H. v Cařihradě 1934, in: tamtéž 24, 1969, č. 4, s. 122–123; J. Prosecký, Akademik B. H. (6. V. 1879–12. XII. 1952). Bibliografie 1902–1979, 1979; V. Souček, B. H. 1879–1952, 1979; J. Součková, B. H. Život a dílo, 1979; J. Martínek – M. Martínek, Kdo byl kdo. Naši cestovatelé a geografové, 1998, s. 209–210; J. Filipský a kol., Kdo byl kdo. Čeští a slovenští orientalisté, afrikanisté a iberoamerikanisté, 1999, s. 200–201; Korespondencja Tadeusza Kowalskiego z Janem Rypką i B. H., E. Dziurzyńska – M. Ďurčanský – P. Kodera (eds.), Kraków 2007; P. Vavroušek, Pán chetitských tabulek, 2009; S. Alaura, Figullas und H.'s Arbeit an den Boğazköy-Tafeln im Kaiserlich-Ottomanischen Museum in Konstantinopel 1914, in: Mitteilungen der Deutschen Orient-Gesellschaft zu Berlin 147, 2015, s. 25–69; B. H. a 100 let chetitologie / B. H. and 100 Years of Hittitology, Š. Velhartická (ed.), 2015; Dopisy B. H. literárním osobnostem, táž (ed.), 2015; táž, Rezeption der Entzifferung der hethitischen Sprache in der österreichischen und deutschen Presse, in: Mitteilungen der Deutschen Orient-Gesellschaft zu Berlin 147, 2015, s. 9–23; Š. Velhartická – O. Rašín, Nově nalezené dokumenty z pozůstalosti B. H., in: Vlastivědný zpravodaj Polabí 44, 2015, s. 156–164; Š. Velhartická, Dokumentation zu B. H. in den Archiven des tschechischen Nationalmuseums, in: Audias fabulas veteres. Anatolian Studies in Honor of Jana Součková-Siegelová, táž (ed.), 2016, s. 438–453; táž, B. H., The Decipherer of the Hittite Language, in: The Discovery of an Anatolian Empire / Bir Anadolu İmparatorluğunun Keşfi. A Colloquium to Commemorate the 100th Anniversary of the Decipherment of the Hittite Language, M. Doğan-Alparslan – A. Schachner – M. Alparslan (eds.), Istanbul 2017, s. 87–94; Š. Velhartická, Smlouva o vydávání chetitských textů a rozluštění chetitského jazyka I.–II., in: Historica Olomucensia, 2017, č. 53, s. 321–349; 2018, č. 54, s. 149–183; Š. Velhartická – O. Rašín, Kufr B. H. II., in: Vlastivědný zpravodaj Polabí 47, 2017, s. 66–69; Š. Velhartická, Justin Václav Prášek a B. H. Počátky české staroorientalistiky a klínopisného bádání, 2019; táž, B. H. in seiner Korrespondenz im Museum der tschechischen Literatur in Prag, in: Digging in the Archives. From the History of Oriental Studies to the History of Ideas, S. Alaura (ed.), Roma 2020, s. 373–389; 100 let české staroorientalistiky. České klínopisné bádání, předovýchodní archeologie a spřízněné obory v dokumentech, Š. Velhartická (ed.), 2021; táž, Towards a historiography of Anatolian hieroglyphic research during the 1930s, in: Beyond All Boundaries. Anatolia in the First Millennium BC, A. Payne – Š. Velhartická – J. Wintjes (eds.), Leuven 2021, s. 702–728; B. H.: Texty a přednášky. Archeologické expedice a lingvistické objevy předního českého orientalisty, Š. Velhartická (ed.), 2022; táž, B. H. a Orient / B. H. and the Orient, in: Československo v Orientu. Orient v Československu. 1918–1938 / Czechoslovakia in the Orient. The Orient in Czechoslovakia 1918–1938, A. Jůnová Macková – L. Jůn (eds.), 2022, s. 134–149.

P: SOA, Praha, sbírka matrik, evang. f. ú. Lysá nad Labem, matrika nar. (1866–1895), sign. ev. 10, fol. 123; NA, Praha, fond Zahraniční tiskový archiv, kart. 245; fond Předsednictvo ministerské rady, kart. 828; fond MZV – Výstřižkový archiv I, kart. 3339; II, k. 1151; fond Ministerstvo školství a kultury, kart. 55, sign. B. H.; fond Policejní ředitelství 1931–1940, kart. 6788, sign. B 3995/5 H. B.; Archiv UK, Praha, fond FF UK, kart. 136, 138, 153–159, 160–161.

ŠÁRKA VELHARTICKÁ

HRSKA, Alexandr Vladimír *(vl. jm. Hrstka, Vladimír Josef), * 9. 5. 1890 Královské Vinohrady (Praha), † 23. 10. 1954 Praha, malíř, scénograf, grafik*

Syn Františka Hrstky, úředníka v Českomoravské strojírně, a Emilie, roz. Fialové. Maturoval 1909 na vinohradské reálce Na Smetance. V letech 1909–15 studoval pražskou AVU; žák Vlaha Bukovace, později jeden z prvních absolventů grafické speciálky Maxe Švabinského. Studijně H. navštívil 1914 Paříž. Roku 1916 se stal divadelním malířem a krátce nato šéfem výpravy v Městském divadle na Královských Vinohradech. Tam navázal spolupráci především s režisérem Karlem Hugo Hilarem. Zároveň byl 1916 přijat za člena SVU Mánes, od 1918 člen SČUG Hollar. Koncem 1919 opustil Městské divadlo na Královských Vinohradech kvůli stávce zaměstnanců. V divadelní sezoně 1921/22 působil jako šéf výpravy v Městském divadle v Brně, kde vytvořil dvacet tři výprav. H. se spřátelil s Leošem Janáčkem a vypravil světovou premiéru jeho opery *Káťa Kabanová* v Národním divadle v Brně (1921). Scénograficky připravil i další Janáčkovy opery (*Její Pastorkyňa, Liška Bystrouška*). Na Státní konzervatoři v Brně vyučoval 1921/22 kostýmnictví. V 1922–27 setrvával v povolání svobodného výtvarníka, externě spolupracoval s Národním divadlem v Praze a ilustroval. H. byl 1927–33 stálým ilustrátorem *Národních listů*, v nichž uveřejnil desítky karikatur a množství dobových kreseb; 1929 upoutal pozornost plakátem *Barrandovské terasy*. V letech 1933–36 působil jako výtvarný redaktor v pražském nakladatelství Leopolda Mazáče, poté opět svobodný výtvarník, jenž se účastnil výstav či uměleckých soutěží (1937 bronzová medaile z mezinárodní výstavy v Paříži). Roku 1937 vytvořil cyklus obrazů a kreseb s tematikou pražských mostů, 1942 provedl grafickou úpravu románu Viléma Mrštíka *Pohádka máje*. V 1946 obsadil třetí místo v soutěži na výzdobu pražské Staroměstské radnice a 1950 namaloval cyklus s náměty z díla Aloise Jiráska. Od 1945 spolupracoval jako scénograf s divadlem v Karlových Varech; na této scéně zrealizoval 1954 svou poslední jevištní výpravu (J. W. Goethe: *Faust*, režie Bohuš Stejskal).

Od mládí H. zobrazoval rodné město. Za jeho vrcholná díla lze považovat krajinomalby z Vyšehradu a z Baby. Byl ovlivněn novoklasicismem, který se zprvu projevoval ve figurálních kompozicích. Kromě portrétu, především ženského a poněkud epigonsky závislého na tvorbě Vladimíra Sychry a Richarda Wiesnera, vynikl v převážně akvarelovém aktu. V zátiší přejímal podněty od Václava Špály. Po druhé světové válce vycházel vstříc aktuální objednávce. Patřil mezi významné osobnosti v oboru scénografie. Spolupracoval s K. H. Hilarem na inscenacích téměř expresionistického stylu, během působení v Brně se dotýkal malířsky pojatého konstruktivismu. Úspěch zaznamenal v inscenacích pro činohru Národního divadla v režiích Hilarových a Karla Dostala z dvacátých let 20. století, později se však H. autorský přínos vytrácel v tradicionalismu a klasicismu. Pro divadlo objevil drapérii coby výtvarný prostředek a navrhoval stylově vytříbené kostýmy. Dobové tendence rozpracoval ve volné grafice, ilustraci, knižní úpravě, plakátech a návrzích reklam. V meziválečném období vyhovoval vkusu středních vrstev.

Oženil se 1916 s Marií, roz. Machoňovou (* 21. 10. 1890, † 3. 5. 1949), sestrou architekta Ladislava Machoně a absolventkou Uměleckoprůmyslové školy v Praze (1916). Narodila se jim dcera Eva (* 24. 12. 1918, † 8. 6. 1985), provd. Špačková. Podle projektu svého švagra, architekta L. Machoně, si dal H. postavit 1937–38 vilu v Praze-Dejvicích (ulice